

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani, 6. aprila.

Valovi volilnega gibanja so čim dalje burnejši, kajti le malo dni nas loči od volitev v mestni zbor, in nij preveč rečeno, ako trdimo, da ga nij lahko mesta v Cizlajtani, kjer bi bila volitev tako intenzivna in organizacija tako strogo in vzgledno urejena, kjer se ne izgubi skoro niti jeden glas, kajti vsak volilec in nevolilec, vsak dobro in globoko čuti, kako važne in pomembne so predstojee volitve. Priboriti nam je uže toliko let pogrešano večino v zastopu glavnega mesta naše prelepe dežele, v katerej biva ogromna večina naše krvi, našega jezika, in odstraniti nasprotnike, ki uže toliko let zasedajo mesto, katero jim ne gre niti po pravici, niti po številu.

Vsi prebivalci Kranjske nevoljni obračajo pogled v našo stolico, ker jih žali, da nam v glavnem mestu tujec in potujčenec gospoduje in da do sedaj še nijsmo se iznebili protinarodnega mestnega zastopa.

Poudarjali smo besedi tujec in potujčenec, ker se spodtika nad njima tako zvani misterijozni „Bürger-comité“. Mari nij to res? Izmej 10 kandidatov, katere priporoča nemčurska stranka, so štirje, namreč Keesbacher, Suppan, Mrhal in Krimmer izven Kranjske rojeni, drugi pa so potujčenci, renegatje. Pokažite nam Slovence, če ga imate! Če se dandanes v vsakej deželi, v vsakej državi gleda na to, da se blago, katerega se prideluje dovolj doma, ne uvažja iz tujih dežel in tako odtaka denar iz dežele, bodemo menda tudi glede volitev vsaj toliko praktični, da si izvolimo v deželi rojene, svojo ljudi, da ne bodemo hodili na pösodo k Nemcem v Českej ali celo v „rajhu“. Saj imamo v svojej sredi dosti tako odličnih in vseskozi sposobnih someščanov, da nam nij treba segati po tujih. Da so ostali kandidatje nasprotnikov res potujčenci, kdo bode to zanimal? Rojeni v deželi, protivijo se željam in za-

htevam 95 % vsega prebivalstva ter koketujejo in se politično vežejo z Nemci na Štajerskem, v Avstriji, v Českej, ne oziraje se na to, ugaja li to stopanje našim razmeram. To so sijajno pokazali v zadevah nadsodnije. Ker premestjenja nadsodnije v Ljubljano nij po volji štajerskim Nemcem, takoj so tudi naši nemčurji po onih uravnali svoje politično delovanje. Nijso se pobrinili za nadsodnijo, marveč imenovali so to „Schwindel“ in „Humbug“, akoravno dobro vedó, da bi nadsodnija dala našemu mestu velik pomen in veliko tisoči na leto.

Vsi nasprotni kandidatje, tujci in potujčenci, pa spadajo k stranki „fakcijozne opozicije“, kar se nikoli dosti naglašati ne more. Premisliti je namreč, da se bode prihodnje leto obhajala 600 letnica, odkar je Kranjska pod vladjo slavnih Habsburžanov in da pri tej priliki utegnemo biti deležni redke milosti, da naš ljubljani vladar počasti belo Ljubljano svojim pohodom, da nakloni redkej slavnosti vzvišen pomen in istinito cesarsk sijaj. Treba bode tedaj, da mu naš mestni zastop izrazi brezkraino udanost in nerazrušljivo zvestobov vsega prebivalstva. Kako bode mogoče to, možem, ki spadajo k fakcijoznej opoziciji? Ali bi ne prezirali prvih pogojev dvorljivosti, gostoljubnosti in sploh državljanske previdnosti, ako v ta namen odpošljemo može, ki so javno napovedali boj sedanjej vladi, ki od tega boja nikakor ne odpuste? Le ta jedini slučaj naj se dobro in koristno premisli, tega slučaja posledice naj si vsak volilec stavi pred oči in gotovo bode krenil pravo pot ter volil v narodnem smislu.

In skrajni čas je uže, da si osvetli bela Ljubljana zopet svoje lice, da dobi njen zastop narodno večino, katera bode v vseh slučajih uvaževala in izražala mnenje in težnje večine prebivalstva, katera pa tudi pravičnih zahtev manjšine ne bode osorno prezirala, ko bi se tudi obravnavalo o lastnem bratraci in bi bil ta bratranec še tako plemenit in še toliko let pri dragoncih.

Skrajni čas je, da se stori konec sedanjemu nenaravnemu in nepravilnemu stanju, da ne bode več mestni zastop tabor fakcijozne opozicije, da se ne bode protivil našim nameram, katere bi bile mestu le v moralčno in materialno korist.

In glavni razlog glede bodočih volitev je ta, da se sedaj stavi do volilcev vprašanje, ali so sovražniki sedanje vlade, ali pa jej prijazni. Kdor odda glas vladi neprijaznemu kandidatu, glasuje proti vladi samej, on stopi tudi v krldo fakcijoznih oponentov.

Da se to ne bode zgodilo, temveč, da bode fakcijozna opozicija v predstojeeh volitvah podlegla, to nam priča vedno razširjajoča se zavednost, to dokazuje pomladanska prijetna sapica, ki veje iz krogov, nam do sedaj ne baš prijaznih, to je pričanje vsacega, ki ljubi svoje ožjo domovino in njeno metropolo, belo in lepo Ljubljano.

V to svrhu pomozi Bog in jeklena značajnost volilcev!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 7. aprila.

V soboto prihodnjega tedna snidejo se **delegacije** na Dunaji. Do tedaj bode imela državnega zbora poslanska in gosposka zbornica počitnice. Tudi ogrski državni zbor in hrvatska skupščina sta

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Málóvrh.)

Druga knjiga.

IV.

(Dalje.)

Marijana nasmijala se je zdaj prvokrat. „O sedanjej, bivšej in bodočej vašej poštenosti ni najmenj ne dvojim,“ rekla je mirno, „to mi pride od srca. — A vaša razjarjenost je povsem nepotrebna. — Vaše hiše nikdar nijsem osramotila. Mladega moža pa, ki ste ga omenili . . . da to je res . . . tega ljubim.“

„Vi ljubite gospoda Neždanova?“

„Da, jaz ga ljubim.“

Valentina Mihajlovna si je malo sedež popravila in déla: „Marijana, bodite pametni; kaj hočete s pritepenim dijakom, ki je — še mlajši od vas!“ — Te poslednje besede izrekla je s posebnim veseljem. — „Kaj more iz tega biti? . . . In vi, s svojo pametjo, kaj ste na njem našli? Na tem nezrelem, bedastem fantiči!“

„Nekoč mislili ste o njem drugače, Valentina Mihajlovna.“

„Za Boga, pustite mene v miru . . . Pas tout d' esprit que ça, je vous prie. — Govor je o vas, o vašej bodočnosti. Za Boga milega, kakšna partija je to za vas?“

„Da vam, Valentina Mihajlovna, odkritosrčno povem, na to niti mislila nijsem.“

„Kako? Kaj? . . . Kako mi je to umeti? Vzemimo, da ste po svojega srca glasu ravnali . . . to se mora na vsak način z možnostjo končati.“

„Ne vem . . . na to nijsem mislila.“

„Na to . . . nijste mislili?! — Ste li znoreli.“

Marijana obrnila se je od nje proč in rekla: „Pustite to, Valentina Mihajlovna in končajva pogovor, ki ne bode imel nobenega rezultata. Midve se ne bova nikdar razumeli.“

Valentina skočila je srdita raz stola.

„Jaz tega razgovora ne smem in nečem končati. Prevažen je . . . jaz sem pred . . .“ hotela je reči „pred Bogom“, ali utihnila in naposled dejala: „pred celim svetom za vas odgorna! — Jaz ne morem molčati, ako čujem takšne bedarije! . . . Čemu so te? . . . To mi je neumevno . . . Kako neiznosljivo ponosni so ti mladi ljudje! . . . Ne . . .“

jaz vas povsem razumem; razumem, da ste navdani s temi novimi idejami, ki vas gotovo v propast dovedo. A tedaj bode kesanje uže prepozno!“

„Morda; ali bodite preverjeni, da, ako bi tudi imeli poginiti, ne stegnili bi ni prsta, — da bi nas vi rešili!“

Valentina Mihajlovna sklenila je roke.

„Zopet ta prevzetnost, neznosljiva prevzetnost! Čujte Marijana,“ rekla je potem povsem izpremenjenim glasom, ter hotela Marijano objeti, česar se je pa ta ubranila. „Ecou tez-moi, je vous eu conjure! — Jaz tudi nijsem še tako stara, da bi ne bilo mogoče z menoj govoriti! — Je ne suis pas une encroutée. V mojej mladosti imeli so me celo za republikanko — kakor vas! — Čujte me; jaz se ne bodem pretvarala; materinske ljubezni nijsem za vas nikdar čutila, — a vaš značaj tega niti ne pogreša. Ali to sem znala in znam, kakšne dolžnosti imam do vas — in te sem vedno skušala izpolnjevati. Morda tista partija, na katero sem za vas mislila in za koju bi bila jaz in moj mož vse žrtvovala, ne odgovarja vašim idejam . . . no na dnu mojega srca . . .“

Ko je Valentina Mihajlovna govorila, gledala je Marijana v nje lepe, krotke oči, na rudeča ustna

prenehala svoja obravnavanja. — Listi se zdaj o notranji politiki bavijo največ z zastopi v mestu, ki se bodo volili prihodnji teden in z volitvami in kompromisom v českem veleposestvu.

V Olomuci izhajajoči list „Našinec“ prinaša vest, da se je tudi baronu **Schweglu**, poslancu kranjskega veleposestva, jelo studiti postopanje fakijske opozicije in da omahuje, bi li se na dalje hodil jedno pot z njo ali ne. Baron Schwegel stoji na razpotji: naj bi položil svoj mandat kot poslanec kranjske fakijske opozicije, ali naj bi se postavil za se posebno stranko, o čemer se baje razgovarja z grofom Coroninjem? Gospod baron je gotovo jel uvidevati, da se ne more družiti s tako stranko, kakor je levica in gospod baron je baje jel tudi uvidevati, da bode za njega bodočnost boljše, če se odpove političnim tem rovarjem, da se loči od fakijskih kranjskih oponentov, in da podpira vlado. In gotovo je tudi, da na levici sedi še mnogo takih mož, ki se bodo v kratkem odpovedali programu te stranke. Tako se ruši ta stranka, katero je presvitli vladar zaznamoval s fakijsko opozicijo. Obsodil jo je presvitli vladar in v kratkem obsodil jo bodo tudi ljubljanski volilci, ker ne bodo več volili v mestni zastop kranjskih fakijskih oponentov. Kako se more pričakovati dobro gospodarstvo in plodonosna skrb za mesto ljubljansko od ljudij, kateri imajo na čelu sramotni znak: fakijska opozicija?

„Journal de Rome“ piše o avstrijski volilni reformi precej obširno. Ta članek je jako zanimljiv, ker kaže, kako inozemstvo navzlic kvarenju resnice levičarskih listov piše o naših razmerah. Naj nam bode dovoljeno, navesti nekaj stavkov. Ta list piše med drugim: „Avstrijska volilna reforma je delo velike in zdrave inicijative, delo, ki je velikej konservativnej stranki v čast in katera se bode morda kot največja zasluga te stranke računati morala; s to pravo in istinito liberalno napravo se je strastnej polemiki in nepoštenim predbacivanjem leve vzel vsak uzrok, kajti ta stranka je do zdaj brez prenehanja reakcije večine in ministerstva Taaffejevega z narejeno vznemirljivostjo pred svetom denuncirala . . . Politični krogi Evrope, celo iz liberalnega tabora, čestitajo odkritosrčno avstrijskim konservativcem in ministerstvu Taaffejevemu zaradi te z visokega stališča razumljene in uresničene reforme.“

V „Narodni list“ se poroča z juga, da se proti vstašem pričele pri Belej Gori izvršne operacije in da bode po teh se še v teku tega meseca čete iz Boke odpustile. — Istemu listu se poroča iz Mostara, da se tam goji prepričanje, da je tudi v Hercegovini vsled hitrega postopanja uže večji del vstašev premagan. Največ škode so do zdaj v Hercegovini napravili vstaši pri Glavatičevem, kajti oni so vse hiše katolikov v Glavatičevem požgali in razdejali; vsled tega so prebivalci vse izgubili, prselili se v Konjico, kjer žive v največji bedi. Razen tega je bilo mnogo prebivalcev razmesarjenih.

V noči na 1. in 2. aprila napalo je v bližini prehoda čez Suhesko 130 prostovoljcev 150 vstašev in več vstašev je bilo umorjenih; ostali bežali so v Vučevo Brdo. — Dne 5. aprila prepodili so se vstaši popolnem iz okolice Dragalja in Gradovine proti Lupoglavi in Grkovcu; vršil se je hud boj; naših je bilo pet ranjenih.

Sploh pa so poročila z juga po večjem ugodna, kajti mej vstasi se kaže vedno bolj demoralizacija: prej puščali so redkokdaj svoje mrtve na bojišči, živeža nikdar ne, zdaj pa pustijo oboje in beže. Tudi njihovo število se znatno krči in prišel je čas, kakor se izraža ogrski list, ko je vstaja končala svoj tek in pala v svojo prvo obliko, ropanje.

Vnanje države.

„Politik“ poroča, da bode **srbski** kralj prišel obiskat našega cesarja in sicer na svojem potu h kronanju ruskega cara, kar se bode najbrž zgodilo v teku poletja.

V našega lista 64. št. t. l. omenili smo, kako je „Schles. Ztg.“ poslala v svet oborožen članek prositi **lužičkim Srbom**, češ, da od tam preti hidra panslavizma požreti vso nemško kulturo. Omenjali smo tudi takrat uže, koliko bedarij se je v malo stvkih razneslo v svet, katere se morejo pripisavati le nemški „temeljitosti“, se ve da se je o tej priložnosti tudi govorilo o ruskih rubljah, taistih ruskih rubljah, ki so zveneli v Ogrski, ki so ščuvali Srbijo proti Avstriji, o istih rubljah, ki podpirajo vstaše. In te cvetoče bedarije „Schles. Ztg.“ ponatisnili so tudi drugi listi in pridigovali proti panslavizmu sveto vojsko. A „National Ztg.“ je imela toliko resnicoljubja v sebi, da je te bedarije zavrnila in pokazala pravi položaj. Pred vsem je gola laž „Schles. Ztg.“, da izhaja list „Novity“, kakor tudi vsi njega sodelovalci so le izrodek nemške fantazije. Priznani narodni vodja lužičkih Srbov se imenuje Komthur Smoleč. Niti jeden list se nij ustanovil z ruskim denarjem, še menj pa se zidala z rusko podporo hiša za urednika, kajti „Serbske Nowiny“ imajo 2000 naročnikov in obilo inseratov, ne treba jim podpore; urednik tega lista pa stanuje v hiši, ki je last „Mačice Srbske“, ta jo je zidala in ker ta nij imela dosti lastnega premoženja, se je drugam obrnila za pomoč. In tako pobija se vsaka trditev „Schles. Ztg.“, vsaka beseda njenega članka je gola laž, dete nemške perfidnosti in sumničnja.

Najmanjša novica o gibanju nihilistov v **Rusiji** pride prav po volji nemškim listom, da jo oglojejo do kosti in svetu poročajo, da Rusija stoji na ognjeniku in da še malo časa, in šla bode vsa v zrak. Ko je bil pred kratkim ustreljen general Strelnikov, takoj so polniti jeli dan za dnem z njim lastno perfidnostjo dunajski žurnalisti predala svojih listov in izlili vse svoje sovraštvo nad Rusijo in zopet vikali o ruskem barbarizmu in tiranstvu. Te ljubeznive v Berolin šikale dušice pa ne vidijo Bismarka, kako nedolžne može zapira, in jih stavi na zatožni klop, le ker nijso z njim jednih mislij.

Novejša poročila iz **Španije** poročajo, da v Barceloni prebivalstvo se pasivno upira, odkar je Sagasta izjavil se, da hoče francosko-špansko pogodbo izročiti v parlamentarno obravnavanje.

Angleškemu kabinetu Gladstone obeta se po Velikej noči pad, in sicer zaradi tega ker se v Irski vedno ponavljajo umori in to da se pripisuje slabosti vlade.

Po berolinskih poročilih soditi se nij gotovo, če je knez Bismark uže dal svoje dovoljenje h kompromisu o **pruske** cerkveni predlogi. Kancelar si je baje definitivno odločbo pridržal do tedaj, ko bode glasovala gosposka zbornica. Gosposka zbornica bode baje dala dovoljenje temu kompromisu.

Z zelo ostrimi besedami obsoja „**Bayerisches Vaterland**“ počenjanje berolinskega „**schulvereina**“ in mu tudi skoro kar naravnost očita izdajske namere. Tako sodi pravi Nemec o tem društvu, pri nas pa se grejejo prijatelji in pospeševalci tega društva na stoliš šolskih ogledov in delajo vladi opozicijo. Res čudne te razmere!

Dopisi.

Iz Ljubljane 7. aprila [Izv. dop.] Dozdaj romali so kolovodje fakijske opozicije le po privatnih hišah in tam agitirali za svoje kandidate v mestni zbor, jadraje se ve da pod črno rudečo-zlato zastavo. Mislili smo, da letos ta famozna klika ne bode nadlegovala uradništva, katero se vender ne sme družiti s stranko, na najvišjem mestu odločno kot fakijska opozicija označeno. A motili smo se, ne le, da so v agitacijskem odseku pod firmo „meščanski volilni odbor“ delujočega konstitucionalnega društva uradniki, — onega društva, v katerem se maha tako brezozirno in razžaljeno po sedanjej vladi — pričela se je tudi neka skrivna agitacija v podobi gospodov šefov nekaterih uradov. Ne sega se sicer še po uradnikih, katerih trden in neupogljiv značaj jim je dobro znan, a izbrali so si osebe, katere jim navadno oskrbljujejo posel ovaduhov. Da so taki uradniki, ki se o nekaterih prilikah hlinijo kot narodne, za to kakor nalašč pripravi, je samo ob sebi umevno, za to pa vržejo ti ljudje najprej svoje mreže na take breznačajne, in kakor se vidi, ne brez uspeha. Radovedni smo le, če bodo taki uradniki imeli pogum, glasovati v smislu fakijske opozicije ter se takim načinom postavili proti stranki, katera je glavni in trdni steber sedanje vlade. Skrb vsacega narodnjaka naj bo, da se vsaka taka v dotičnih krogih se vršča agitacija takoj objavi, da se na dan volitve uspehi te agitacije kontrolirajo ter, da si tuči za prihodnost dobro zapomnimo, kdo je nasprotnik naroda, katerega poslanci tako pogumno podpirajo sedanjo vlado. Tedaj pozor!

Iz Ptujja 6. aprila [Izv. dop.] Naš narodni okrajni šolski svet ima denes prvokrat sejo. Gospod predsednik ima poročati o vseh dogodajih, storjenih od 27. oktobra 1881 samovoljno. Seja je predpoludnem od 8. do 12. ure in popoldne zopet od 2. ure naprej. Glede germaniziranja je neki gospod v velikih zadregah. Nemčurji ptujski so zelo razburjeni. Po mestu nabirajo podpise, da bi se v ptujskih šolah nemški učili. G. Solina, pozvan na ulici, da bi podpisal, je rogoviležu Krebarju, Prusu, dobro zasolil, rekši: ker še ne znate nemški, bode se morali še le učiti! Našega okrajnega šolskega sveta večina: Živela! (Ta dopis došel nam je na dopisnici. Slednja bila je s svinčnikom vsa prečrtana, kot znamenje posebno fine omike in zvestega spolnovanja dolžnosti poštnega osobja, ki ima opravka z dopisnicami. Opozorjamo slavno pošto vodstvo na

in mramorno bele roke, ki so bile uprte v pas težke svilnate obleke . . . na jedenkrat segla jej je v besedo.

„Partija, ste rekli, Valentina Mihajlovna? To se vam zdi partija, ta vaš prijatelj, bedasti gospod Kolomejcev, ki nijma ni duše ni možganov?“

Valentinina roka nij bila več v pas uprta.

„Da, Marijana, jaz govorim o gospodu Kolomejcevu, o tem omikanem, izvrstnem mlademu možu, ki bode brez dvojbe svojo ženo osrečil in katerega le brezpametnica odbiti more. Samo brezpametnica!“

„Kaj se hoče, ma tante, po tem takem moram res brezpametna biti.“

„Kaj mu pa moreš, — govoriva ozbiljno — prav za prav očitati?“

„Druzega nič, nego — da ga preziram, to je vse!“

Valentina sela je zopet na naslonjač.

„Pustiva torej to. Retour nons à nos moutons. Ti ljubiš dakle gospoda Neždanova?“

„Da.“

„In se kaniš še na dalje z njim shajati?“

„Da.“

„No . . . in ko bi ti jaz to prepovedala.“

„Bi vas ne ubogala.“

„Ah!“ vzkliknila je Valentina Mihajlovna, „vi bi ne ubogali, mademoiselle? Tako! . . . In to se mi drzne dekle reči, ki sem jej toli dobrot izkazala, ki sem jo v svojo hišo sprejela, to mi reče . . .“

„Hči nepoštenega obeta,“ dodala je Marijana srditim glasom, „samo nadaljujte in recite, kar vam je na jeziku.“

„Ce n'est pas moi, qui vous le fait dire, mademoiselle. Vsakako se pa s tem ne morete ponasati! Dekle, ki moj kruh je . . .“

„Kruh, ki ga jem, mi ne morete očitati, Valentina Mihajlovna, jaz si ga zaslužim! Ako bi si za Koljo vzeli francosko učiteljico, bi vas več stala, nego jaz. Ali ga jaz ne učim francoski?“

Valentina Mihajlovna vzdignila je roko, v kateri je držala robec, duhteč po kitajskem odeuru ter imel v voglu velik bel grb ter hotela nekaj reči, a Marijana govorila je hitro dalje.

„Vi bi prav imeli, tisočkrat prav, da ste namestu vseh teh vaših dobrot reči mogli: „Tisto dekle, ki sem jo ljubila . . .“ Ali vi ste še bolj pošteni, da tega ne rečete!“ — Marijana se je tresla, kot da ima mrzlico. — „Vi ste me od nekaj sovražili, a zdaj ste v dnu svojega srca veseli, silno veseli, da so se vsa vaša proročanja izpolnila, da si sama

sebi sramoto delam . . . in le to vam je ugodno, da nekaj te sramote zadene tudi plemenite in pošteno vašo hišo . . .“

„Ne razžalite me,“ mrmrala je Valentina Mihajlovna, „bodite tako dobri in zapustite koj to sobo?“

A Marijana bila je tako razven sebe, da nij mogla jeze dolgo zadržati.

„Celo hišo, ste rekli, cela hiša, stara teta in vsi vedó za mojo sramoto! In vsi da so razven sebe od jada! Prosim li jaz vse one ali vas za kaj? Mislite li, da je meni stalo do mnenja teh ljudij? Nij li vaš kruh dosti grenak? Kakšno prosjaštvo bi mi bilo ljubše od tega bogastva? Ne širi se li mej menoj in to hišo brezda, katero se z ničemer napolniti ne dá? Vi, ki ste drugače tako pametni, ne umejete li tega? Ako me vi uže tako strašno sovražite, imate li kakšen pojem o čuvstvu, ki me za vas navdaja in ki ga le izreči nečem?“

„Sortez, sortez, vous dis-je . . .“ ponavljala je Valentina Mihajlovna ter vsa izven sebe celo z malo nogo ob tla udarila.

„Moje navzočnosti vas bodem koj rešila, samo to, Valentina Mihajlovna, si še zapomnite: Govori se, da se celo slavnej igralki Rachel v Racinijevem „Bajazetu“ nij posrečilo naravno in prav „Sortez!“

to nepostavno in kaznjivo postopanje, ter zahtevamo, da se ne pripeti več kaj takega. Uredn.)

Iz Gorice 5. aprila. [Izv. dopis.] Da je in bode Slovenec preganjan do groba, videli smo minolo nedeljo, ko smo izročili materi zemlji zvestega sina našega naroda, Lovreta Urbančiča. Naj mi bo dovoljeno le par besed o milem mi prijatelji napisati. Ranjki profesor Urbančič, smelo rečem, bil je jedini goriški meščan, kateri je vsekdar javno pokazal, da je Slovan v pravem pomenu besede, nij ga bilo narodnega društva, da bi ne štel mej svoje ude i Urbančiča. Žalibog i njega, kakor vsacega slovenskega suplenta, preganjala je usoda; zastoj je revež kompetiral, če tudi poznajoč temeljito deželna jezika. Ne, Slovenec je, temu ne damo tako brzo stalnega kruha! Dohajali so na tukajšne šole Wenzelji, Nussbaumerji itd. iz blažene nemške dežele. Kaj mislite, da to ne mori moza, videč, da v lastnem rojstnem kraju nij mu kruha. Suplent ne sme bolan biti, se je dejalo baš v Gorici, in ranjki Vodopivec, pa v nedeljo pokopani Urbančič sta svoja pluća tako daleč utrudila, da sta se silila biti zdrava, samo, da bi dosegla stalno službo. Prvemu nij bilo dano, pač pa je Urbančič po osmih letih suplenture dobil definitivnost, a tudi definitivni večni mir v hladnej zemlji. Bog ti bodi milostljiv, dragi Lovro, ki si mi tolikokrat tožil nepostavnosti proti nam Slovencem!

Služboval je ranjki v Celovci, Ljubljani v Trstu in konečno v Gorici. Zapustil je jedva 30letni mož mlado vdovo in jednega otroka, kajti mlajši sinko šel je skupno zadnjo pot z očetom. Res, tako ginljivega prizora, očeta in otroka ob jednem pokopati, nijsem še videl, in komu bi solza se ne utrnila, videč ta skupni pogreb? —

Kar sem „Slov. Narodu“ telegrafično poročal o prepovedi slovenskih trakov, slovenskih napisov od strani pruskega vodje Pantkeja, potrjujem kot golo resnico. G. Pantke je razžalil s tem grdim činom slovensko pijeteto, razžalil je slovenski in italijanski narod v Gorici, kajti Italijanom je veljala jednaka prepoved. Ne, ne verjel bi, da sega nemška nestrpnost tako daleč, da se bode Pantke toli ponižal ter po policijsko od slovenskih društev podarjene tribojne trakove na mrtvaškem vozu vizitiral. Blažena doba tako nam pravičnega ministerstva Taaffe! Če pa uže g. Pantke tako misli in se boji vsacega nereda — o demonstracijah tu nij govora — naj tudi skrbi za to, da ne bodo nemški profesorji naravnost v gimnaziji (v šoli) na najgrši način sramotili slovenske narodnosti, kakor je to storil nemški profesor Nussbaumer pred ne dolgo.

Evo brezimnega pisma, ki mi je došlo po pošti!

„Častiti gospod! Na c. kr. goriškej gimnaziji je naredil slovenski dijak v nekej nalogi nemški stavek, v katerem je navedel „Preširna“ kot slovenskega pesnika. Na to je dotični profesor, hud vzklikniti. — Kamo li, da se je vam! In zdaj še, kar se vaših besedij . . . Kako ste uže rekli? . . . „Je suis une homête femme, je l'ai été et le serai toujours“ . . . Kar se teh tiče, znajte: jaz sem povsem uverjena, da sem mnogo poštenjša, nego ste vi! — Zdaj pa z Bogom!“

Marijana hitela je brzo iz sobe; Valentina Mahajlovna pa je skočila s stola in hotela glasno zavpiti, plakati . . . ali zavpila nij, ker nij znala, kako bi zavpila, in jokala tudi nij, ker jej nijso hotele solze v oči priti.

S parfimiranim svojim robcem si je lice in čelo brisala in to vznemirjalo je nje živce še bolj. Mislila je, da je nesrečna, razžaljena, a vender je morala priznati, da je v tem, kar je morala slišati, marsikaj istinitega. Ali njo tako neusmiljeno in nepravilno soditi!! „Sem li res tako hudobna?“ se je sama vprašala ter se gledala v zrcalo baš njej nasproti viseče. Tu videla je še vedno krasen obraz, na katerem se je nekoliko rudečih pik videlo; ali oči madonine bile so še vedno iste . . . „Jaz, jaz hudobna?“ mislila je zopet . . . „S takšnimi očmi? . . .“

(Dalje prih.)

Nemec, g. Nussbaumer trdil, da nijmamo mi Slovenci nobenega pesnika, in da še slovenske slovnice nijmamo. Tako daleč so uže prišli Nemci v svojem zaničevanju slovenskega jezika in naroda, da kažejo svojo zagrizenost proti nam uže javno v c. kr. šolah.“

Minoli teden so imeli goriški nemški „Schulvereinovi“ svojo sejo, v katerej so baje razpravljali, kako bi pomagali umirajoči „Concordiji“ ali nemškemu gledališču, katerega vodja jo je z vsem osebjem po dva ali trikratnem predstavljanji popihal. Bog ve kam, pusteč, kakor se po mestu govori, sem ter tja malo „pufa“.

In čujte! seja tega „Schulvereina“ bila je v c. kr. gimnaziji v šolskej sobi in predsedoval je baje g. vodja Pantke. Ali nijmajo gospoda od „Schulvereina“ drugih prostorov, in kaj pravite k temu vi c. kr. direktor Pantke?

Končno naj še omenim, da je bil sprevid ranjkega Urbančiča veličasten in trije venci z narodnimi trakovi pa slovenskim napisom so gotovo bodli v oči nemškemu možu.

Dijaki razžaljeni — nijso napravili vencev izvzemši baje dveh. Več ožjih prijateljev ranjkega pa, mnogo udov „brainega podpornega društva“, katerega je bil tudi on ud, spremili so ga do groba. Vence je podarila: čitalnica, podporno društvo in jednega pa prijatelji nepozabljivemu prijatelju.

Bodi ti zemlja lahka moj ljubljani Lovro, ki si mi pred malo dnij stisnil roko ter dejal: Boštjan, spomni se name ter ne zabi obiskati moje in najinega prijatelja Vodopivca gomile!

Z Dunaja 4. aprila. [Izv. dop.] (Poljaki in Nemci.) Židje in ustavoverni Nemci hodijo večkrat k slovanskim narodnostim prijateljstva prosjačit. Jedenkrat gredo k Čehom, še večkrat pa k Poljakom. Sirenini glasovi slišali so se v državnem zboru in v takozvanih liberalnih listih. Posebno se kaj rado na to opomina, kako so Poljaki bili pestovani pod ustavovernimi ministerstvi ter da so vse, kar imajo, dosegli le pod ustavovernimi vladami.

Zato naj bi bili Poljaki hvaležni ter zopet ustavom pomagali do vlade. Poljski listi pa taka vabila kaj odločno odbijajo ter pravijo, da ustavovercem za prav nič ne morejo biti hvaležni. L. 1869. privolilo se je Galiciji, da se sme v šolah in uradih posluževati poljskega jezika. To pa je na prospeh Poljaka zapovedal cesar sam in Giskra bil je samo izvršitelj te cesarjeve volje. Pri tem pa so v Giskrovem kabinetu bili tudi grof Taaffe, dr. Potocki in dr. Berger, ki so zopernost drugih ministrov proti Galiciji nevtralizovali. Lvovsko vseučilišče bilo je stoprv pod ministrom Hohenwartom popoliščeno. Ko sta vladala Auersperg in Lasser, Poljaki nijso dosegli čisto nič; še to bilo je prav težko obvarovati, kar so preje dosegli. Pod Auerspergovo vlado bila je tudi oblast gališke dežele šolskega sveta omejena. Zato pravi „Gazeta Narodowa“, da Nemci naj ne računajo, da bi Poljake privabili k sebi, ker Poljaki bodo v prijateljstvu z drugimi slovanskimi narodnostmi dosegali to, kar jim je treba, nemško prijateljstvo bilo je vedno nezanesljivo in za Galicijo škodljivo. „Gazeta Warszawska“ pa od Nemcev ponujano prijateljstvo tako le odbija: „Dr. Sturm trdil je, da so Nemci najboljši prijatelji Poljakom, ter da nam (Poljakom) federalizem prizadeva škodo. Centralisti imeli so 20 let dosti prilike, da bi nam bili dokazali prijateljstvo. A teh dokazov nijso podali. L. 1867. se je Galiciji iz inicijative krone dalo nekaj koncesij. A „meščansko“ ministerstvo privedlo je v teku jednega leta tako daleč, da je celo tak mirni namestnik, kakor je bil grof Goluchowski, moral prositi za ostavko. Federalističko ministerstvo Hohenwartovo dalo nam je ministra za Galicijo; Auersperg je na izrečno željo krone gališkega ministra obdržal, ali ta minister (dr. Ziemiałkowski) je vsled neprijateljskega vedenja drugih ministrov kmalu bil primoran proglasiti, da njegova delavnost je samo defenzivna. Potem sledili so napadi na gališki šolski svet itd. Tako so nam centralisti dokazovali svoje prijateljstvo, ko so še bili na krmilu.“ Nem-

cem in židom liberalne boje se torej nikjer ne veruje!

Matice Slovenske

54. odborova skupščina bila je 1. aprila in pri njej vprilo 16 odbornikov ljubljanskih in jeden vnanji (g. Svetec). Pričenši razpravo pozdravlja prvosednik g. Grasselli z ozirom na mnogoletno delovanje v Matici pričujočega odbornika g. J. Marna, kateri je pred nekimi dnevi poleg goda obhajal petdesetletnico svojo, in mu čestita, in odbor živahno pritrdi njegovim voščilom. Zapisnik o 52. seji se odobri brez branja, o 53. seji se prebere in vrvna. Na to sledijo naznanila prvosedstva. Na prošnjo prof. J. Marna dovoli odbor, da se o selitvi Slovenske Matice podeli nekoliko več knjig izvrstnim učencem gimnazije ljubljanske od 4. b. do 8. razreda, katero razdelitev naj izvrši predsedništvo z g. profesorji, kateri v onih šolah poučujejo slovenščino. Gledé slike ranjkega g. dr. J. Bleiweisa sklene, naj jo g. I. Franke naredi doprsno v veličini podobe g. dr. Coste za Matico. Na to poroča tajnik o stvaréh od poslednje seje. Pristopilo je na novo 13 udov, 2 ustanovnika in 11 letnikov. V poročilu književnega odseka se kaže, da družniki dobijo skupaj knjige leta 1881., to je, „Slovnico“ Šumanovo, „Somatologijo“ in „Letopis“, kateri nij še dovršen v Imeniku; „Geometrija“ Lavtarjeva za šole je uže natisnena. Potem se poroča o mnogih došlih rokopisih in ponudbah, ter se primeroma rešijo. Prof. Marn nasvetuje, naj prof. J. Macunovo „Književno zgodovino slovenskega Štajerja“ stvarno presodi še prof. Fr. Levec, naj se o tem in o g. Lapajnetovem rokopisu naposled skupaj razsojuje; naj se „Dašeslovje“ vrne spisovalcu, in dr. J. Svetini izreče zahvala za obeh spisov natančno presojo; naj se o „Flori slovenskih dežel“, spisuje g. Glovacki, in „o Čehih“, spisuje g. Majcinger, določuje, kadar dojeta spisa Matici; naj se ponudbe o šolskih knjigah izroči o odseku, ki se bode brž ko ne volil za izdavanje šolskih knjig po nasvetu g. prof. Šukljeja; g. Navratilova ponudba „O narodnih vražah“ naj se sprejme za Letopis. Popis „Rezije in Rezijanov“ v posebnej knjigi se ne odobri. Prvosednik naznanja, kateri spisi so došli za Letopis, in nasvetuje, naj se nekateri prevodi iz slovanskih klasikov posebej izdajo kot „Knjižnica Slovanska“, kateri nasvet se je v pretresu priporočil odseku književnemu. Nasvet g. odbornika Šukljeja o izdavanji učnih knjig za srednje šole vzbudi živahno razpravo, katere se udeležujejo gg. Šuklje, Klun, Poklukar, Robič, Svetec, Praprotnik, Marn, in obvelja naposled nasvet prof. Marna, da se izvoli odsek, kateri naj v ta namen posvetuje se z dotičnimi oblastmi, na pr. z deželnim odborom, z deželnim šolskim svetom, s posamnimi šolskimi ravnatelji itd. ter naj sproti Matici poroča, katera bode po premoženji svojem vsekdar pripravljena podpirati in pospeševati natiskovanje potrebnih šolskih knjig slovenskih, in izvoljeni so bili v ta odsek gg. Šuklje (prvomestnik), Vodušek, Zupančič, Tomšič in Marn. Poročilo gospodarskega odseka o računu za 1881. in o proračunu za 1882. leto predloži se občnemu zboru; o tiskarskih ponudbah se za prihodnje leto sprejme ponudba „Narodne tiskarne“. Odsekovo poročilo o premembi društvenih pravil se sprejme po nasvetu manjšine (g. Svetec), naj ostanejo za zdaj nespremenjena, in ponudba o dopisu društva „Narodni dom“ se z naznanjenimi pogoji potrdi. Nekaj za nasvetovani, a ne izvrševani „Časopis“ Matice Slovenske poslanih in na poziv ne nazaj zahtevanih novcev se obrne v blagajno Matici. Čas in način prihodnjega občnega zbora določiti prepusti se predsedstvu v skupščini, katera je trajala od petih do poludevetih, in rešila mnogo važnih stvari na korist Slovenskej Matici.

Domače stvari.

— (Gg. volilci ljubljanske) opozarjamo, da vsa svoja opravila in svoje kupčije tako razvrste, da jim 11., 13. in 14. t. m. ne bode treba oditi z doma, temveč, da se vsi udeležijo volitev, da so o pravem času na mestu. Le popolna disciplina in prava meščanska zavednost dovede nas k zmagi!

— (Imenovanje) gg. Hočevarja in grofa Paceta, o katerem smo poročali v včerajšnjem listu, razvnelo bode gotovo vsakega rodoljuba. Zlasti imenovanje zelo nadarjenega grofa Paceta je tembolj zanimljivo, ker vemo, koliko antipatij da uživa gospod v nasprotnem taboru. Smatramo to imenovanje kot sijajni dokaz neomejenega zaupanja, ki ga ima naš prečestiti gospod deželni predsednik na kompetentnem mestu. Ne bi mogel tudi ta slučaj ljubljanskim gg. uradnikom vsaj ad informandum služiti gledé resne volje naše vlade?

— (Na korist otročje bolnice „Elizabetinum“) bodo 11. in 12. t. m. v deželnem gledališču predstave. Predstavljale se bodo male vesele igre in „žive podobe“, sodelovala pa bode vojaška godba. Ker je namen blag in ker je na čelu temu podjetju gospa Winkler, soproga deželnega predsednika, kot namestnica Najvišje zaštitnice, presvitle cesarice, nadejati se je obile udeležbe.

— („Ljubljansk pohajkovelec“) nam piše: Ko gledam, kako begajo po mestu kolovodje nemčurjev, kako prigovarjajo omahujočim četam svojih volilcev in poudarjajo svojo lojalnost, mi vedno sili v glavo dogodka iz one dobe, ko nam je še Dežman županoval. Ko je namreč Dežman odlikovan bil redom železne krone, interpeliral ga je Maks Krenner, vodja kranjske stavbene družbe in zdaj eden najglavnejših agitatorjev fakijske opozicije pri javnem shodu: „Obes der herr bürgermeister mit seiner gesinnung für vereinbarlich finde, diese decoration anzunehmen?“ Dežman je na to dal prisiljen odgovor, da odlikovanje ne velja njegovej osebi, nego mestu. Akoravno bi se ta odgovor mogel tako tolmačiti, da bi Dežman osobne dekoracije ne sprejel, vendar ne mislim tako zlo o njem; na vsak način pa čudno osvetljuje stranko, ki pri javnem shodu razpravlja, se li sme cesarsko odlikovanje vzprejeti. Da gori navedeno vprašanje lojalno nij, temu bode pritrtil vsak dober Avstrijec.

— (Občinski zastop v Gorenjem Logatci) je dne 28. marcija odposlal peticijo gosp. grofu Hohenwartu za popolno izvedenje ravnopravnosti slovenskega jezika pred sodnjami in za prestavo nadsodnije iz Gradca v Ljubljano.

— (Velikotedenski qui pro quo.) Pobožna in tudi sicer vsega spoštovanja vredna tukajšnja rodbina je Veliki četrtek opoldan s fiziolo obhajala. Kakor navadno, se je ostanek za večer prihranil in ko o mraku oče domov pride, prinese mu mati krožnik prihranjenega fižola, jesih, olje, česenj in čebulo. Oče nareže si priboljšeka, zabeli in pomeša, ter jame jesti. Malemu sinčku tudi nekoliko privošči in ko k njima mati prisede v pomračni pomenček, se oglasi sinček takoj, da je fižol denes posebno okusen. Na to tudi oče omeni, da je fižol posebno sladkega okusa, kar mater napoti, da zajame žlico za poskušnjo. Hitro vstane in gre v shrambo, od koder se vrača in prinese osupnena polni krožnik hranjenega fižola. Hranjen je bil zraven krožnik za potice uže očiščenih cibeb in te je bila mati mesto fižola očetu najprvo prinesla. Je li fižol cibeb v poticah nadomestoval in se na tem mestu tudi obnesel, bomo uže v prid našim radovednim gospodinjam poročali po praznikih.

— (Iz Laškega trga) priobčili smo te dni dopis o tamošnjih razmerah. Na ta dopis prejeli smo naslednjo dopisnico: „Wenn nur das Papier vom Ihren sehr geschätzten Blatt nicht gar so steif wäre, dan hätte an uns hier einen sehr bedeutenden einfluss. — ein Abgehobelter Slovene in Tüffer.“ No, kolikor nemčurjev v Laškem trgu, toliko napak v kratkih štirih vrstah! Nij čuda, da si snujejo „Schulverein“, ker jim je pouka še krvavo treba. Naj se le pridno uče pravopisa, gospod Larisch pa naj izdeluje boljše pivo in naj je pošilja v Berlin, ker mi Slovenci in Hrvatje njegovega nemškega izdelka niti vredni nijsmo.

Razne vesti.

* (Dunajska univerza) je imela v zimskem tečaju svojega 517. leta 4823 slušateljev, torej 251 več kot v zimskem tečaju lanskega leta, toliko kot uže 200 let ne in sploh največ od vseh univerz na Avstrijskem in Nemškem. Največ slušateljev se ve da je pripadalo juridične fakulteti, namreč 2240 ali 46,5%, od teh 1972 rednih in 268 izrednih; medicincev je bilo 1412 ali 29,5%, filozofov 759 ali 16%, teologov 226 ali 4,5%, izmed teh 193 rednih in 33 izrednih. Najmočnejše se je pomnožilo število medicincev, katero se je v zadnjih petih letih skoro podvojilo, naraslo je namreč od 712 na 1412.

* (Štatistika brzojavov.) Lani se je razposlalo po vsej Cislajtaniji po raznih brzojavnih postajah 304.120 brzojavov, torej za 31.160 več kot l. 1880. Ta narastaj je tem laže umeti, če se pomisli, da se je poslalo povodom velike katastrofe v „Ringtheatru“ v 10 dneh 25000 brzojavov. Pa tudi sploh je brzojavni promet čedalje živahnejši, tako da se je oddalo letos v februarju 18260 depeš in sploh 2391 več kot lani v februarju. Tudi skupilo se je z brzojavi za 33.142 gld. več, kot leta 1880. — Število najnujnih depeš je znašalo lani 17.359 in za 41.050 gld., to je za 4239 depeš in za 7301 gld. več kot leta 1880.

* (O nihilistih) poroča nek anglešk list, da je ravno isto uro, ko je bil general Strelnikov umorjen v Odesi, prinesel nepoznan človek njegovej v Kijevu bivajočji soprogi zavoj, ter brzo odšel. V zavoju bila je neki popolna črna obleka.

* (Originalna razstava) bila je pred kratkim v Ameriki v tamošnjem gledališču. Razstavljalo se nij namreč nič drugega, nego novorojeni otroci. Darila in odlikovanja so bila zavisna od teže. Najtežje dete dobilo je prvo darilo. Amerikanski listi proglašajo imena odlikovancev in zdravnikov, ki so določevali pezo. To nij nikaka šala, ampak popolna resnica, prav ameriško podjetje Čisti donesek namenjen je bil dobrodelnej svrhi.

* (Šolstvo pri Japanezihi.) Japanezi so imeli lani 26.594 šol, izmed teh 26.395 javnih in 199 privatnih; število se je torej v enem letu za 1225 šol pomnožilo. Na teh šolah je poučevalo 65.612 učiteljev, izmed katerih jih je bilo 7659 diplomiranih; 63.805 jih je bilo nastavljenih na javnih in le 1807 na privatnih šolah. Vse šole je obiskovalo 2.273.174 otrok; izmed teh 2.208.633 javne in le 64.541 privatne šole; število učencev je v enem letu naraslo za 110.262 učencev. Uzroka, da javne šole tolikanj prevladujejo nad privatnimi v številu, je iskati v tem, da na Japanskem pripada k večjemu 5% vseh ljudskih šol privatnim šolam, mej tem ko so višje šole skoraj vse, brez izjeme, le privatni zavodi.

Tujci:

6. aprila.

Pri Slonu: pl. Garzaroli iz Senožeč. — Dietz iz Nürnberga. — Koester iz Dresdna. — pl. Tomes iz Pešte. — Belec z Dunaja. — Potočnik iz Trebnja. Pri Malici: Sutter iz Aigla. — Schwarz, Schoppa, Bukenmeyer z Dunaja. — Zeiringer iz Gradca. — Mikulašček iz Sternberga.

Meteorologično poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Stanje barometrovo pretečenega tedna je bilo precej srednje in sploh le za 1,67 mm. nižje, kot srednje stanje vsega leta; znašalo je namreč 733,63 mm. in bilo le vtorek, sredo in petek nadnormalno. Z ozirom na povprečno število vsega tedna je bilo stanje le v vtorek in sredo nadnormalno, vse druge dni pa podnormalno. Najvišje srednje stanje, za 5,33 mm. nad normalom, je imel vtorek; najnižje, za 2,79 mm. pod normalom, petek; največji razloček v srednjem stanju znaša torej 8,12 mm. Najvišje v vsem tednu sploh, 740,25 mm. visoko, je stal barometer v vtorek zvečer; najnižje, 727,94 mm. visoko, v ponedeljek zjutraj; razloček mej maksimum in minimum vsega tedna sploh znaša torej 12,31 mm. Največji razloček v stanju jednega dne, 6,85 mm., je imel ponedeljek; najmanjši, za 1,18 mm., nedelja.

Termometer: Srednja temperatura vsega tedna je znašala + 7,2° C., to je za 0,7° C. nad normalom; temperatura je bila razen ponedeljka in srede vsak dan nadnormalna. Najvišjo srednjo temperaturo, + 10,0° C. ali za 2,8° C. nad normalom, je imela nedelja; najnižjo, + 2,6° C. ali za 2,8° C. pod normalom, ponedeljek; največji razloček v srednji temperaturi znaša torej 7,4° C. Najvišja temperatura vsega tedna sploh, + 18,0° C., je bila v soboto opoldne; najnižja, — 1,0° C., v sredo zjutraj; največji razloček v temperaturi vsega tedna sploh znaša torej 19° C. Temperatura je bila, razen srede zjutraj, vselej pozitivna. Največji razloček v temperaturi jednega dne, 17° C., je bil v soboto; najmanjši, 1,6° C., v ponedeljek; temperatura je bila tedaj zelo nejednakomerna.

Vetrovi pretečenega tedna so bili precej spremenljivi, vendar so prevladovali južni in vzhodni nad severnimi in zahodnimi. Z največ, namreč s 47,5%, je bil zastopan jugozahod, z 28,5% vzhod, z 9,5% brezvetrije, s po 4,8% slednjič tudi še „zahod“, „sever“ in „burja“.

Nebo je bilo vsled srednjega stanja barometrovega precej nezanesljivo, vreme tudi nekako nestanovitno; vendar

je bilo večinoma, s 57% jasno, s 24% deloma jasno in deloma oblačno, z 19% pa popolnem oblačno ali deževno.

Mokrina: Pretečeni teden je imel samo 1 deževen dan, namreč ponedeljek; palo je na ta dan 16,40 mm. dežja in snega. Omenjeni dan je bil do sedaj tudi jedini sneženi dan letošnjega leta.

Zahvala.

Za prirčno sožalenje o grenkej izgubi mojega iskreno ljubljenega sinčka

MILANA,

ki je dne 2. aprila t. l. za diphtheritis umrl, izrekam v svojem in imenu rodbine vsem rodbincem, prijateljem in znancem najtoplejšo zahvalo.

Rudolfovo, dne 6. aprila 1882.

Ivan Polanec,

c. kr. gimnazijalni profesor.

(226)

Vinotoč

(222—1)

na Starem trgu št. 34.

Liter po 24, 32 in 36 kr. — Liter črnega vina po 40 kr. — Prav dober vinski jesih po 20 kr.

Hiša

v zdravem kraju se iz proste roke proda ali v najem dá. Pripravna je za krmo ali za kupčijo vsake vrste; za stanovanje tujcev ali penzionistov. Hiša ima več sob in 3 kuhinje. Cena je nizka. — Več se zve pri lastniku

Jakobu Valentinciču

(173—1)

v Bohinskej Bistrici.

Št. 4396.

(214—2)

Razglas.

Dne 17. aprila t. l. dopoldne ob 10. uri se bode pri podpisnem magistratu mestna kopelj v Koleziji za leto 1882. po očitnej ustnej dražbi v najem oddala.

To se javno razglaša s pristavkom, da se pogoj dražbe tukaj izvedó, da se pa do dneva ustne dražbe tudi pismene ponudbe sprejemajo.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dne 27. marca 1882.

Župan: Laschan.

L. EHRWERTH,

zobni zdravnik, v Gosposkih ulicah št. 1,

ordinira v vseh

zobnih boleznih

in postavlja zdaj

umetalne zobe in zobovje

dobro in brez bolečin.

(77—17)

Dr. Pattisonova

vata proti protinu

takoj zmanjša in hitro ozdravi

(64—4)

protin in revmatizem

vsake vrste, kakor: obrazne, prsne, vratne in zobne bolečine, protin v glavi, rokah ali v kolenih, trganje po udih, bolečine v hrbtu ali na ledji.

V zavitkih po 70 kr. in polzavutkih po 40 kr. se dobi pri Trnkoczyji, lekarna „pri samorogu“ v Ljubljani.

Gastlov
kri čistilen čaj,

to jako vplivno zdravilno sredstvo iz dobrih, nedražilnih, odprtje pouzročujočih zelišč, odpravi vsako nabiranje žolča in zlez, oživlja prebavljalni aparat.

Gastlove posladkorjene kri čistilne kugljice

(škatljica po 30 in 50 kr.)

(624—23)

so najbolj renomirano, najcenejše, pripravnejše sredstvo proti zaprtju, migreni, hemoroidom, krvnemu natoku, revmi in podagri, proti boleznim na jetrih in žolci, proti izpahnenju. Najboljše blato odpravljajoče sredstvo za žene in otroke.

Pravi so oni preparati, ki nosijo firmo centralne zaloge: Lekarna „pri obelisku“ v Celovci.

Zaloga v Ljubljani: V. Trnkoczy; v Postojni: A. Leban; v Kranji: K. Savnik; v Logatci: Al. Skala; v Zagorji: A. Mihelič; v Semlinu: J. Straub.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.